

E78-015

Stichting Reprorecht, dat individuele rechtheb-
den t.a.v. de totale 'repropot' voorlopig²² toch niet
te achterhalen zullen zijn, dat men dus zal moeten af-
zien van individuele uitkeringen over zal moeten gaan
op collectieve besteding van de geïnde gelden, dan
verwacht ik toch een wat meer gelegitimeerde beste-
der van andermans gelden dan de huidige volkomen
particuliere Stichting Reprorecht ooit kan worden.
De Nederlandse wetgever moet zijn werk afmaken.
Op de laatste vergadering van de Vereniging voor
auteursrecht (27 januari 1978) heb ik een zevental
stellingen verdedigd – en zij werden heftig aangeval-
len – over de maatschappelijke positie van auteurs
en hun rechten. Om het hele reprorechtgestoei nu
toch ook weer in een meer algemeen auteursrechtelijk
kader te plaatsen zou ik de laatste drie van mijn stel-
lingen als conclusie hier willen citeren:

Stellingen

(I) Zowel de explosie van de moderne communica-
tietechnieken als een zekere verdere doorwerking van
de auteursrechtgedachte zelf leggen een steeds zwaar-
dere druk op het verbodsrecht. In vele rechtsstelsels
zien wij dan ook dat het verbodsrecht ten aanzien van
althans de secundaire exploitatie van werken (repro-
grafie, leenrecht, kabeltv) moet wijken voor een recht
op vergoeding. De eenvoudigste en meestal dan ook
gekozen methode hierbij is die van de wettelijke licen-
tie onder voorwaarden die door de overheid worden
bepaald. Te overwegen ware echter bij de vaststelling
van deze voorwaarden toch weer meer stem toe te
kennen aan de auteursrechthebbers. Wanneer collec-
tieve contracten tussen de auteurs- en exploitanten-
organisaties gelijk gesteld zouden worden aan collec-
tieve arbeidsovereenkomsten (en daar is op grond
van de vorige stellingen allerlei voor te zeggen), dan
zou ook verder overwogen kunnen worden in hoever-
re deze kwasi-CAO's onder omstandigheden alge-
meen verbindend verklaard zouden kunnen worden
ten aanzien van bij de kontrakterende organisaties
niet aangesloten auteurs of exploitanten.

(II) De op grond van de in de vorige stelling genoem-

de technieken steeds massaler wordende inning en
retributie van auteursrechtelijke vergoedingen kan
slechts geschieden door auteursrechtenbureaus, wier
terrein zich aanzienlijk zal moeten uitbreiden. Zonder
dat zal het auteursrecht afsterven, inschrompelen tot
een regeling voor bibliofiele dichtbundeltjes. De wet-
gever zal zich gedwongen zien tot steeds meer kanali-
satie van auteursrechtelijke claims door een bepaling
dat deze claims slechts geldend gemaakt kunnen wor-
den door middel van een auteursrechtenbureau
(Duitsland), dat vervolgens een monopolie zal moe-
ten krijgen (Nederland). Een dergelijke overheids-
concessie maakt overheidstoezicht onvermijdelijk.
Dit toezicht zal zwaarder moeten worden naarmate
de door het bureau te nemen beslissingen in gewicht
zullen toenemen.

(VII) Eén van de zwaarste door een auteursrechten-
bureau te nemen beslissingen zal betreffen de te geven
kollektieve bestemming aan niet meer individueel uit
te keren gelden, zoals reprorechtvergoedingen. Hier
zal het zwaarste overheidstoezicht nodig zijn, juist
ook om het partikuliere auteursrechtenbureau de
legitimatie te verschaffen over andermans gelden te
beschikken. Ook de overheid zal echter aan regels ge-
bonden moeten worden waar het gaat om de beste-
ding van op grond van individuele rechten geïnde gel-
den. Deze zullen *niet* in de algemene middelen mogen
vloeien, ook niet via de al te korte en doorzichtige om-
weg van bestedingen ten behoeve van 'de cultuur'
(Frankrijk) of ten behoeve van sociale voorzieningen
voor behoeftige auteurs (Noorwegen, Duitsland) of
andere leuke zaken die uit de algemene middelen be-
taald dienen te worden. De aan de geïnde auteurs-
rechtelijke vergoedingen te geven bestemming moet
een zeer speciaal kollektief belang dienen van dege-
nen wier werken de bron voor de hele inning zijn ge-
weest'.

22. Wanneer de het auteursrecht handhavende overheden en de fabrikanten
van fotocopieer-apparaten de handen ineen slaan moet een technologische
oplossing van het probleem niet al te moeilijk zijn, zoals Dietz heeft aange-
geleid op de Leuvense fotocopiëdag.

Prof. mr. H. U. Jessurun d'Oliveira

Reprorecht: een juridisch oen

dr. E. Boekmanstichting
Bibliotheek

A 9
215

E78-015

Nu de redactie van het NJB door de wind is gegaan
en een proef wil nemen, gedurende twee jaar, met de
hiervoor weergegeven reprorechtclausule, wil ik mijn
bezwaren tegen de hele regeling nog eens op een rij
zetten. Na alle kritiek die Cohen Jehoram in dit num-
mer (en ook elders, in *Auteursrecht 1978*, p. 4/5) en
anderen aan de inrichting van dit reprorecht hebben

gewijd kan ik betrekkelijk kort zijn. Het betreft hier
een legislatief misbaksel, dat ook los van de rechtspo-
litieke vraag of überhaupt een kanalisering van het
reprografen wenselijk is, de toets van de kritiek niet
kan doorstaan. De op de auteursrechtelijke regeling
geënte privaatrechtelijke uitwerking is daarom ook
tot mislukken gedoemd.

Een utopie

1. Laat ik beginnen met een schets te geven van de implicaties van de uitwerking zoals de stichting Reprorecht zich die voorstelt. Alle auteursrechthebbers dragen hun reprorecht over aan hun uitgever, die dit laten exploiteren door de stichting Reprorecht, die niet alleen int, maar ook, na aftrek van de apparaatskosten en reserveringen, de gelden verdeelt. Bij wie zal worden aangeklopt voor de reprodubbeltsjes? Het is niet aannemelijk dat, wat het onderwijs betreft, alle individuele instituten, vakgroepen, onderwijsgeven, etc. zullen worden bezocht; het ligt voor de hand dat de stichting rechtstreeks met de betrokken ministeries zal willen onderhandelen over de hoogte van het verschuldigde totale bedrag.

Of andere instellingen dan die welke tot de overheid gerekend kunnen worden, zoals het bedrijfsleven, de vrije beroepen enz., zullen worden gemolken is zeer de vraag. In de eerste plaats doemen levensgrote bewijsproblemen op. Hoe zal kunnen worden aangetoond of, en in welke mate auteursrechtelijk beschermd materiaal wordt gereprografeerd? Zijn bedrijven, advocaten enz. verplicht opening van zaken te geven aan een privaatrechtelijke stichting? In de tweede plaats staat met betrekking tot de door deze reprografen verschuldigde vergoeding alleen maar vast, dat die 'billijk' (art. 17 Aw) moet zijn. Een zo weinig specifieke regeling moet wel ertoe bestemd zijn om onuitgevoerd te blijven. 'De wetgeving fungeert hierbij als fopspeen voor de partij die veranderingen wil aanbrengen. Aan de wens tot verandering wordt voldaan door een wet te maken, een wet te wijzigen, een recht te garanderen e.d. De behoudende partij echter weet de wet zo te redigeren of zo te amenderen, dat aan de veranderingen werkelijke kracht ontnomen wordt'. Aldus Aubert, naverteld door Schuijt (Rechtssociologie 1971 p. 103). Voor anderen dan de in het KB van 20 juni 1974 genoemde instanties is het reprorecht in elk geval symbolisch, omdat uitvoeringsregelingen nog ontbreken.

Wat gaat er met de geïncasseerde gelden gebeuren? Volgens het Reglement uitkeringen van de stichting Reprorecht streeft men ernaar de vergoeding 'zoveel mogelijk rechtstreeks aan de afzonderlijke rechthebbers' ten goede te laten komen. Na deze schone beginselverklaring die een dode mus is, kan men aan de reëlere zaken toekomen: repartitie over een stuk of acht rubrieken, lopend van vaktijdschriften via wetenschappelijke en educatieve geschriften naar de belletristiek, dagbladen etc., muziekgroepen, naar een restrubriek en tenslotte een heel belangrijke laatste categorie: de niet in Nederland uitgegeven tijdschriften. De binnengekomen gelden worden proportioneel verdeeld over deze rubrieken, voorzover dat mogelijk is op grondslag van de door de vergoedingsplichtigen te verstrekken informatie.

Het algemeen Bestuur van de stichting gaat vervolgens potverdelen, op grond van voorstellen die door zgn. vertrouwensmannen van de verschillende groepen rechthebbers zijn ingediend. Deze vertrouwensmannen moeten liefst deel uitmaken van het stichtingsbestuur. Aldus dit voorlopig tot 1 jan. 1980 geldende reglement.

De conclusie is vrij duidelijk. Op grond van een individueel reprorecht van de makers wordt de overheid ertoe gebracht een jaarlijkse subsidie te verlenen aan een particuliere stichting, waarvan het bestuur de

besteding gaat bepalen, zonder dat daarop enigerlei vorm van overheidscontrole plaatsvindt, en zonder dat aan de oorspronkelijke reprorechthebbers enige rechtstreekse zeggenschap toekomt. Bij deze grote truuk in het reprocircus kan men een kreet van bewondering nauwelijks onderdrukken: een individueel recht wordt omgezet in een jaarlijkse heffing die een particuliere stichting aan de overheid oplegt; de individuele rechthebbers heeft het nakijken, terwijl de stichting een soort imitatie van de goedheiligman ten beste geeft. 'Het in de praktijk illusoire verbodsrecht' waarover Cohen Jehoram spreekt, is in deze regeling vervangen door een in de praktijk voor de rechthebbers illusoire vergoedingsregeling. Het reprorecht van de maker wordt omgesmeed in een betalingsplicht van de overheid aan een derde, de stichting Reprorecht.

Alleen globale inningen

2. De onder 2 geschetste gang van zaken is afhankelijk van de bereidheid van de individuele rechthebbers, om de stichting Reprorecht te legitimeren. Zij moeten ertoe gebracht worden hun reprorecht af te staan aan deze stichting, zonder enige zeggenschap over de besteding te claimen. Een substantiële bijdrage tot deze overreding vormen de misleidende clausules in tijdschriften en uitgevercontracten. Hierin wordt nl. de indruk gewekt dat het alleen zou gaan om een *incasso*-volmacht, met de suggestie, dat de gevolmachtigde stichting de geïnde dubbeltsjes aan de auteur zal overmaken, onder aftrek van kosten. Niets is minder waar. De globale inning maakt individualisatie van de gelden onmogelijk. Zelfs de rubricering van de categorieën gereprografeerde geschriften is al hoogst problematisch. Het onder deze omstandigheden willens en wetens verlenen van een inningsvolmacht is niets anders dan een schenking, nu de stichting meent overeenkomstig haar repartitiereglement niet verplicht te zijn de geïnde gelden aan de individuele rechthebbers uit te keren; laat men zich daarentegen door de inningsvolmachtclausule in slaap wiegen, dan komt de hele operatie op verduistering neer. De stichting houdt immers de geïnde gelden voor de volmachtgever, en mag daarover niet zelf beschikken nu haar titel alleen *incasso* is.

De mogelijkheid die de individuele reprorechthebbers geboden wordt in de in ons land opgenomen clausule om zich het reprorecht uitdrukkelijk voor te behouden is tot op zekere hoogte een wassen neus. Gegeven de verwachting dat de stichting vrijwel alleen globale inningen kan voltrekken, zal de overheid waarschijnlijk moeten betalen op grond van een schatting van het aandeel van auteursrechtelijk beschermd materiaal onder het totaal der in een bepaalde instelling gemaakte reprografieën. Het is niet erg aannemelijk dat men bij dit steekproefsgewijs vastgestelde percentage van auteursrechtelijk beschermd materiaal nog eens nagaat, of zich daaronder reprografieën bevinden van auteurs die zich het reprorecht zelf hebben voorbehouden. Het registreren van dergelijke voorbehouden zal te kostbaar zijn. Dat brengt mee, dat de overheid etc. óók zal betalen aan de stichting voor reprografieën van werk van auteurs die het voorbehoud hebben gemaakt. Anderzijds zullen deze auteurs nauwelijks in de gelegenheid zijn om zelf de inning ter hand te nemen. Naarmate er evenwel meer auteurs zijn die het voorbehoud maken, zijn de repro-

grafeerders en hun achterban, de overheid, minder zeker dat zij gekweten zullen zijn door betaling van lump sums aan de stichting Reprorecht. Met name zullen zij niet gekweten zijn, wanneer het de reprobiteuren kenbaar is, dat de rechthebbende zich het reprorecht heeft voorbehouden, doordat dit bij het betrokken geschrift is aangegeven. De redactie van het NJB wil de auteurs die zo'n voorbehoud maken in de gelegenheid stellen dit aan potentiële reprografen te sigaleren door een korte aanduiding bij die artikelen op te nemen, zodat reprografeerders zullen weten met wie zij zich in verbinding kunnen stellen voor de afdracht. Ook een mededeling dat men afziet van de inning van de reprorechtvergoeding kan worden opgenomen. (De opmerking van Cohen Jehoram met een beroep op Pfeffer-Gerbrandy in zijn hiervoor afgedrukte artikel, dat een 'onherroepelijke afstand van reprorechten, een figuur (is) die auteursrechtelijk onmogelijk schijnt' gaat langs de kwestie heen: niet van het reprorecht, als onderdeel van het auteursrecht wordt afstand gedaan, maar van de opbrengst die de uitoefening van dit recht kan opleveren. De mededeling houdt dus niet meer in, dan dat men tot drie jaar na het tijdstip waarop het verveelvoudigen heeft plaatsgevonden niet tot de inning zal overgaan; daarna is de betalingsplicht ex lege vervallen: art. 7 lid 3 van het Besluit van 20 juni 1974 S. 351).

Het verlenen van de inningsvolmacht is, anders dan Bloembergen in zijn onschuld meent (NJB 1977, 560), natuurlijk in de visie van de stichting wel degelijk privatief. Men kan niet 'ondanks inningsvolmacht het reprorecht kwijtschelden', omdat de inningsvolmacht geen inningsvolmacht is, maar neerkomt op *overdracht* van eventuele toekomstige vorderingen uit het reprorecht. Dit blijkt ten duidelijkste daaruit dat de stichting volgens haar reglementen zelf over de geïnde dubbeltjes gaat beschikken. Maar wanneer dan wat zo diskreet 'inningsvolmacht' genoemd wordt in feite *overdracht* is van het reprorecht en zijn opbrengst, dan ben ik het met Cohen Jehoram eens, dat de clause krachteloos is, omdat overdracht van auteursrecht alleen schriftelijk kan geschieden. Maar ook wanneer men aanneemt dat onderscheiden moet worden tussen het auteursrechtelijke reprorecht zelf en de eventuele opbrengst daarvan, en voorts dat de onherroepelijke inningsvolmacht alleen deze opbrengst betreft, dan nog is de rechtsgeldigheid van de clause hoogst kwestieus, niet alleen omdat het een eenzijdige kleine-lettertjes-clausule betreft, maar ook omdat het de vraag is of de overeenkomst tot het verlenen van een onherroepelijke volmacht wel een rechtsgeldige oorzaak heeft, nu de volmachtgever er zelf niet wijzer van wordt. Het is dan 'een toezegging om niet, die verbintenisscheppende kracht mist' (Asser-van der Grinten, 1959, p. 43).

Naar mijn mening moet de overdracht van de opbrengst aan uitgever en stichting Reprorecht gekwalificeerd worden als een cessie van toekomstige vorderingen op eventuele reprografen. Voor de rechtsgeldigheid van deze cessie is een akte vereist, ondertekend door de cedent. Kleine lettertjes lijken mij onvoldoende. Bovendien dient de cessie betekend te worden aan de reprograaf, die niet de kans mag lopen twee keer af te dragen. Ook hier liggen talrijke legitimatie-voetangels en klemmen te wachten op de stichting.

Ulli d'Oliveira (44) is sinds 1974 hoogleraar in het internationaal privaatrecht aan de Universiteit van Amsterdam. Redacteur van dit blad is hij sinds 1975.

Wiens belang?

3. De stichting Reprorecht staat, evenals het hele reprorecht, hoofdzakelijk in dienst van uitgeversbelangen. Dit blijkt duidelijk uit de statuten. Volgens art. 2 stelt de stichting zich ten doel 'zonder winstoogmerk voor zich zelve de belangen van auteurs, overige auteursrechthebbers en van uitgevers terzake van het reprografisch auteursrecht te behartigen'.

Wat hebben de uitgevers in deze doelstelling te zoeken? Van tweeën één: of zij vallen onder 'overige auteursrechthebbers' of zij hebben in een stichting voor implementatie van het reprorecht niets te maken. Zo ook terecht Cohen Jehoram. De wetgever heeft in een onbewaakt ogenblik verkozen een aan de individuele maker toekomend auteursrechtelijk reprorecht te creëren. Met de uitoefening van dat recht heeft de uitgever qua talis zich in het geheel niet te bemoeien. En als men het al wenselijk acht met zijn belangen rekening te houden, dan is het niet meer dan billijk dat ook het belang van de reprografen vertegenwoordigd wordt.

Men wrijft zich werkelijk de ogen uit als men ziet dat volgens art. 5 van de statuten het Algemeen Bestuur van 19 personen is opgebouwd uit acht auteursvertegenwoordigers en acht uitgeversrepresentanten (plus drie door het ministerie van Justitie aangewezen vertegenwoordigers van wat wel het algemeen belang zal heten). De uitgevers laten zich aldus als een koekoeksei in het repronest uitbroeden door de aanzienlijk minder sterk georganiseerde auteurs, die er dan ook wel bekaaid af zullen komen als het om de besteding van de gelden gaat. Men bedenke wel: het is de uitgever maar om één ding te doen, nl. dat de geïnde penningen weer worden gestopt in de uitgave van nieuwe geschriften, van welke aard ook maar. De stichting Reprorecht fungeert als garantie tegen wegvloeiën van gelden uit de boeken- en tijdschriftensector. Het is duidelijk dat dit weinig meer te maken heeft met het wettelijk uitgangspunt van het individuele reprorecht waarvan de opbrengst door de auteursrechthebbers vrij te besteden zou zijn. 'Waarom moet ik als individueel auteur juridische faculteiten (...) of individuele studenten subsidiëren?' vraagt Bloembergen, l.c., zich af. Zijn alternatief is duidelijk: hij subsidieert als individueel auteur het kollektief der uitgevers, wier persen kunnen blijven draaien. Daartegen heeft hij kennelijk minder bezwaar. Tenslotte verklaart hij dat zijn contacten met de uitgever 'steeds prettig, open en zakelijk waren. Maar misschien', zo voegt hij er pruilend aan toe 'ben ik zo'n naïeve auteur die niet door heeft dat hij sluitpost is'. Inderdaad, en dat zal wel zo blijven zolang

hij volhardt in de mening dat het zich neerleggen bij 'kleine lettertjes' geschiedt ten profijte van zijn gemoedsrust en (nog) niet ten nadele van zijn portemonnaie. Hij is zelfs zo goedgelovig dat hij het nog een fair deal vindt van de uitgevers dat deze maar liefst 50% van de hun in het geheel niet toekomende gelden afstaan aan de makers! (Ik laat nu maar daar dat hij zich op dit punt ook nog volstrekt verkeerd heeft laten voorlichten.) Enfin, het zij hem vergeven dat hij de uitgever niet als de natuurlijke vijand van de auteurs beschouwt en niet kan geloven dat het auteursrecht een uitgeversbedenksel is. Tenslotte zijn de Leidse hoogleraren de smart guys die in Nederland het kopijrecht in de wacht hebben weten te slepen: '(...) er bestaat een placcaat van de Staten van Holland van 30 april 1728, dat aan eene bepaalde categorie van auteurs, die in het bijzonder aan het gevaar blootstonden hunne werken zonder hunne toestemming te zien uitgeven, dit recht uitdrukkelijk toekende. Dit placcaat bepaalde: 'dat van nu voortaan niemand hier te Lande zal mogen doen drukken eenige Boeken, op den naam van Professoren of andere Leedemaaten van onze Universiteyt te Leyden, die te vooren noyt gedrukt zijn geweest, als haare Schriften, Lessen & conder wat titul het soude mogen weesen, tenzij hij alvorens daar toe sal hebben verkreegen het schriftelijk Consent van deselve, of van haare Erfgenaamen ...' etc.' (De Beaufort, Het auteursrecht (1909) p. 30)

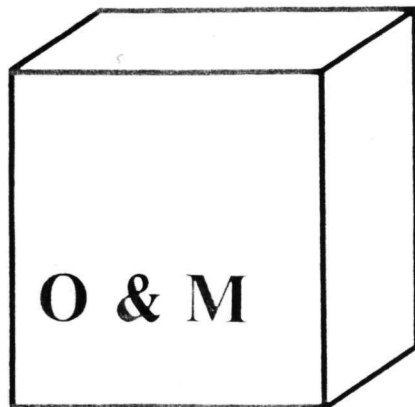
Maar om terug te keren tot de representativiteit van de Stichting Reprerecht. Niet alleen zijn de uitgevers ten onrechte vertegenwoordigd, maar ook zijn vele soorten auteurs onvertegenwoordigd. Dit geldt in de allereerste plaats de buitenlandse auteurs, wier werk waarschijnlijk het belangrijkste aandeel heeft in het totaal van auteursrechtelijk beschermd gereprografeerd materiaal. Van het door Cohen Jehoram verwachte eenrichtingverkeer van repro-royalties naar het buitenland zie ik weinig komen, omdat er in de stichting niemand is die voor het belang van de buitenlandse auteurs waakt; ook hebben deze hun reprerecht niet in handen van de stichting gegeven. Wetenschappelijke auteurs zijn niet echt vertegenwoordigd, terwijl hun werk waarschijnlijk het grootste bestand van gereprografeerd materiaal uitmaakt. Momenteel is een bestuurslid aangewezen door de Koninklijke Academie van Wetenschappen, waartoe de stichting zich in overeenstemming met het Ministerie van Justitie heeft gewend om aan vertegenwoordigers van de wetenschappelijke auteurs te komen. Mijns inziens mist de Koninklijke Academie het draagvlak om met recht dergelijke 'vertegenwoordigers' aan te wijzen.

Overleg met de universiteiten was al iets beter geweest.

4. Ik vat samen. Er ontstaat door de ontwikkeling van de technologie een maatschappelijk probleem. Het aftakken van veel verveelvoudigingen van bestaande werken wordt zo eenvoudig en goedkoop dat oplagen van de 'moederpublicaties' daardoor onder druk komen te staan. Zolang er überhaupt nog boeken en tijdschriften in de huidige vorm uitgegeven blijven – en als de tekenen niet bedriegen, is het hoogtij daarvan voorbij en zal t.a.v. het nieuwe medium gaan vormen – moet voor dit handelen overeenkomstig het free rider-principe een oplossing gevonden worden. De wetgever heeft het slechtst denkbare antwoord gevonden: een nadere invulling van het individuele auteursrecht. Dit reprerecht is niet alleen niet in de praktijk uit te oefenen, maar brengt geen oplossing voor het oorspronkelijke probleem van de noodlijdende wetenschappelijke publikatiekanalen. Dat de maker dubbeltjes zou kunnen krijgen heft deze noodlijdendheid niet op. Daarom moet het legislatieve misbaksel opgekalefaterd worden, waartoe een partikuliere stichting in het leven wordt geroepen die probeert alsnog de tanende winstgevendheid der oorspronkelijke publikaties op te peppen door een collectieve besteding der reprogelden. Hiertoe moeten evenwel de individuele rechthebbenden van hun reprerecht ontdaan worden, en dat kan alleen door een serie onwaarachtigheden in samenstelling, statuten en activiteiten.

Voorlopig wordt het reprerecht geheven van de overheid, die aldus de uitgevers steunt in hun zegenrijk werk ten behoeve van de wetenschap. Een dergelijke onvoorwaardelijke subsidie, zonder enig overheids-toezicht op de besteding der gelden door een geheel onrepresentatieve stichting is ongewenst. Een nieuwe wettelijke regeling, die werkelijk is toegesneden op de problematiek die aanleiding was voor het huidige onuitvoerbare brouwsel, dient te worden overwogen. Intussen zijn, naar ik hoop, niets vermoedende auteurs gewaarschuwd, die menen dat zij overeenkomstig de nu ook in het NJB prijkkende clausule de inning van de hun toekomende reprogelden hebben uitbesteed, en dat zij te zijner tijd wel een afrekening zullen ontvangen. 'Het verlenen van toestemming tot publikatie in dit tijdschrift houdt in dat de auteur de Stichting Reprerecht machtigt om op kosten van de overheid kerstman te spelen voor de uitgevers. Uitdrukkelijk voorbehoud kan de auteur om administratieve redenen niet baten.'

Het reprerecht wordt niet uitgeoefend

Reglement Uitkeringen van de Stichting Reprerecht

A. Dit reglement strekt ter uitvoering van het bepaalde in artikel 12 der Statuten.

B. Uitgangspunt is, dat de door de Stichting Reprerecht te incasseren vergoedingen, verschuldigd op grond van het bepaalde in art. 16b Auteurswet jo. de algemene maatregel van bestuur van 20 juni 1974, en in art. 17 Auteurswet, na aftrek van kosten en reserveringen zoveel mogelijk rechtstreeks ten goede dienen te komen aan de afzonderlijke rechthebbenden.

C. Zolang en voorzover een repartitie als onder B. bedoeld nog niet praktisch uitvoerbaar is, zal de repartitie plaats vinden met inachtneming van het volgende:

1. De geïncasseerde gelden zullen, na aftrek van kosten en reserveringen, toegedeeld worden aan de volgende onder beheer van de Stichting Reprerecht staande separate rekeningen:
  - a. Vaktijdschriften
  - b. Wetenschappelijke geschriften (waaronder wetenschappelijke boeken en tijdschriften)
  - c. Educatieve geschriften